

Julehilsen 2020

fra Birgittaforeningen

*Kære medlemmer og venner af
Birgittaforeningen i Mariager*

ET ANDERLEDES ÅR

2020 har været et meget anderledes år, det kan vi hurtigt blive enige om. Pandemien Covid-19 har lagt sin klamme hånd over os som enkeltindivider og som forening.

I Birgittaforeningen har vi, som I ved, måttet aflyse årsmødet i oktober og forskellige andre arrangementer. Lidt men godt har vi dog oplevet. I foråret havde vi besøg af Marianne Munk, der tog os med på en spændende rejse tilbage til Stygge Krumpens tid. Tak, til Marianne og alle jer der var med på rejsen.

Midsommervandring og sommer-morgen-sang i kirken efterfulgt af en lille vandring kunne corona ikke sætte en stopper for - ej heller for vandring og aftensang i efteråret.

Da vi ikke ved, hvornår covid 19 går over, og vi igen kan samles, er det her en slags årsberetning. Og jeg er glad for at kunne fortælle, at bestyrelsen er villig til at fortsætte som hidtil. Ufortrødent og med godt humør. Tak til jer – Anni, Stella, Helga, Kirsten, Bent, Jørgen og Hans Jørgen. Det er en fornøjelse at være i bestyrelse med jer. Tak for jeres indsats.

Resultatopgørelse for foreningen vedhæftes.

JULEVANDRING den 27. dec. Kl. 14.00

Selvom corona stadig er her, og vi fortsat skal bære mundbind, holde afstand og passe på hinanden, ser vi frem til den traditionsrige julevandring søndag den 27. december, hvor Jørgen Kruse er guide og fortæller. Vi skal høre Johannes Møllehaves beretning om "De tre vise Mænd", og hvad der hændte dem undervejs mod målet. Vi mødes på P-pladsen ved Mariager kirke

kl. 14.00. Ruten er på ca 2 km og foregår i roligt tempo i Munkholm. Det er gratis at deltage.

JULEPILGRIM

Pilgrimspræst Christian Kjær Bjerre, som skulle have holdt foredrag for os til årsmødet, har forfattet et lille hæfte til pilgrimme i advents- og juletiden inspireret af Birgitta. Christian stiller kvit og frit sit materiale til rådighed for alle interesserede. I finder det i den vedhæftede fil. Tak, Christian.

BIRGITTAHUSET

Hen over sommeren, og så sent som den sidste weekend i oktober, har der været overnattende gæster i Birgittahuset. Det er hyggeligt, og giver anledning til gode snakke med folk fra både nær og fjern, og så tjener vi jo lidt ved det. Vi har også tjent på salg af honning. Der har ikke som vanligt været sommerfest og julemarked, hvor vi plejer at sælge diverse, til gengæld har vi solgt honning fra Kirkepladsens Blomster og fra forhallen i klosteret. Tak også for det.

Tilbage til huset. Hvis I ikke har været forbi Birgitta-huset for nylig, så skulle I tage og lægge vejen forbi. Det er så fint, det lille hus, også ved vintertide. I sommer blev utætte døre og vinduer

gjort i stand og malet. Tak til menighedsrådet for det. Og i den lille stue er juletræet lige nu tændt. Der er ikke 1000 julelys, men nok til at lyse op i decembermørket og gøre én bare lidt gladere.

MAN KOMMER LANGT MED TÅLMODIGHED

Hvis du har læst Mariager Kirkeblad, har du måske også læst, det der kommer nu. Det handler om tålmodighed - noget af det sværeste – ikke blot i denne coronatid – men til alle tider.

Det måtte Birgitta også sande. Som I sikkert ved, var hun ud af fornem adelsslægt, og vist nok både stolt og utålmodig af natur, men livet lærte hende at være tålmodig og ydmyg... Den klosterorden, hun havde fået beskrevet i adskillige åbenbaringer, blev først godkendt af paven i 1378. Da havde Birgitta været død i 5 år.

Birgitta lærte både tålmodighed og ydmyghed på den hårde måde, og sådan er det som regel med disse dyder. Det er, når der ingen vej er udenom, at vi lærer at vente tålmodigt. Og egentlig er det utroligt, hvad et menneske kan udholde, blot det føler, at der er en mening med modgangen eller lidelsen, men præcist det har vi svært ved med - covid-19. Hvorfor, og hvor længe vil det vare? Ingen kan give os svar. Men vi ved, at ingen pandemi varer evigt. Det får en ende, vi ved bare ikke hvornår.

I hverdagen uden corona, er vi vante til, at tiden ikke må spildes. Vi ser ventetid som noget irriterende, som bare skal overstås. Men der er også positive sider ved ventetid, som ikke bare er spild af tid. Mon ikke vi alle har oplevet det, at ventetid kan skabe nærvær og inspirere til nye ideer?

Tålmodighed er en af de sværeste udfordringer i livet, men også en af de mest givende, siges det. Nyfødte babyer venter f.eks. ikke med at få opfyldt deres behov, de skriger. Tålmodighed kan læres og opnås gennem tid, erfaring og vedvarende selvudvikling. Et godt eksempel er Nelson Mandela. Efter mere end 27 år i fængsel, blev han Sydafrikas præsident og forkæmper for menneskerettigheder. Tålmodighed beskytter og

styrker os, når vi står overfor modgang og det vi ikke forstår. Med tålmodighed kan vi klare svære tider, og samtidig bevare de bedste sider i os. Og jo længere vi holder ud, desto større er chancen for, at vi når i mål og får det, vi ønsker. Som en klog mand har sagt: "Alle ting kommer til dem, der venter".

Ja, vi kommer langt med tålmodighed... Birgitta fik sit kloster i Vadstena efter mere end 20 års venten, og flere klostre kom til rundt om i verden. Pandemier har sin tid. Corona går over, og det er snart jul.

Advent er ikke bare en irriterende ventetid, men forventningstid, en fremadrettet håbefuld tid, hvor vi længes efter, at der skal ske noget godt – som Iben Krogsdal skriver i salmen *Decembemat*:

***I stuer, i kirker, i tanker, i år
ved sygehussenge hvor håbs-enge går
skal Guds hånd i nat trække angststikket ud
og røre os stille, for julen er Gud.***

Der er så meget, vi kan være angste for. Ikke kun corona og vores eget liv. Mange går med en udefinerlig sitrende fornemmelse i kroppen, så jeg ved ikke bedre nu i denne forventningstid, end at bede om at masser af håbs-enge vil røre os, og at Guds hånd vil trække angst-stikket ud.

Glædelig jul / Grethe Holmriis

